

3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej i tylko wtedy, gdy nie można dokonać wykładni zgodnej z prawem Unii, czy zasadę pierwszeństwa prawa Unii należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie przepisom krajowym lub praktyce krajowej, na mocy których krajowe sądy powszechne są związane orzeczeniami krajowego sądu konstytucyjnego i wiążącymi orzeczeniami krajowego sądu najwyższego i z tego powodu nie mogą, nie popełniając przewinienia dyscyplinarnego, odstąpić od stosowania z urzędu orzecznictwa wynikającego z tych orzeczeń, nawet jeśli uznają w świetle wyroku Trybunału Sprawiedliwości, że orzecznictwo to jest sprzeczne z art. 2, art. 19 ust. 1 akapit drugi i art. 4 [ust. 3] TUE w związku z motywami 2, 15 i 22 oraz art. 11 ust. 4 dyrektywy 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy, pod względem zobowiązania państwa członkowskiego do przyjęcia wszelkich właściwych i koniecznych środków do osiągnięcia celu polegającego na poprawie bezpieczeństwa na drogach oraz na podstawie decyzji Komisji 2006/928/WE, w odniesieniu do art. 49 [ust. 1] zdanie ostatnie Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, jak ma to miejsce w sytuacji rozpatrywanej w postępowaniu głównym?

⁽¹⁾ Niniejszej sprawie została nadana fikcyjna nazwa, która nie odpowiada rzeczywistej nazwie żadnej ze stron postępowania.

⁽²⁾ Dz.U. 2006, L 403, s. 18.

⁽³⁾ Decyzja Komisji z dnia 13 grudnia 2006 r. w sprawie ustanowienia mechanizmu współpracy i weryfikacji postępów Rumunii w realizacji określonych założeń w zakresie reformy systemu sądownictwa oraz walki z korupcją (Dz.U. 2006, L 354, s. 56).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski gradski syd (Bułgaria) w dniu 12 kwietnia 2023 r. – postępowanie karne przeciwko SS, IP, ZI, DD i HYA

(Sprawa C-229/23, HYA i in.)

(2023/C 261/14)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofijski gradski syd

Strony w postępowaniu głównym

SS, IP, ZI, DD i HYA

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58 ⁽¹⁾ w związku z art. 47 akapit drugi karty, zgodnie z jego wykładnią dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z dnia 16 lutego 2023 r. w sprawie C-349/21 ⁽²⁾, rozpatrywany w świetle motywu 11 tej dyrektywy, art. 52 ust. 1 i art. 53 karty oraz zasady równoważności należy interpretować jako zobowiązujący sąd krajowy do:

- odstąpienia od stosowania przepisów prawa krajowego [art. 121 ust. 4 Konstytucja (konstytucji), art. 174 ust. 4 Nakazatehno-procesualen kodeks (kodeksu postępowania karnego, zwanego dalej „NPK”) i art. 15 ust. 2 Zakon za specialnite razuznawatehni sredstva (ustawy o specjalnych środkach dochodzeniowych, zwanej dalej „ZSRS”)], a także wykładni art. 8 ust. 2 EKPC dokonanej przez ETPC w sprawie nr 70078/12, które wymagają wyraźnego i pisemnego uzasadnienia zezwolenia sądu (na słuchanie, nagrywanie i przechowywanie komunikatów telekomunikacyjnych bez zgody użytkowników) – niezależnie od istnienia uzasadnienia we wniosku, na podstawie którego udzielono zezwolenia – ponieważ podstawą do odstąpienia od stosowania jest możliwość, przy łącznej analizie wniosku i zezwolenia, ustalenia: 1) dokładnych przyczyn, dla których sąd stwierdził, biorąc pod uwagę okoliczności faktyczne i prawne sprawy, że wymogi prawne zostały spełnione; oraz 2) w odniesieniu do której osoby i którego komunikatora udzielono zezwolenia sądu;

- odstąpienia od stosowania lub dokonania wykładni zgodnej przepisu prawa krajowego (art. 105 ust. 2 NPK) w tej jego części, w której przepis ten wymaga przestrzegania krajowych przepisów proceduralnych (w tym przypadku art. 174 ust. 4 NPK i art. 15 ust. 2 ZSRS), przy ocenie, czy sporne komunikaty telekomunikacyjne należy wyłączyć z materiału dowodowego, stosując zamiast regułę określoną w wyroku z dnia 16 lutego 2023 r. w sprawie C-349/21[?]

(¹) Dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) (Dz.U. 2002, L 201, s. 37).

(²) ECLI:EU:C:2023:102

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Gent (Belgia) w dniu 18 kwietnia 2023 r. – Belgische Staat/Federale Overheidsdienst Financiën/L BV

(Sprawa C-243/23, Drebers (¹))

(2023/C 261/15)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Gent

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Belgische Staat/Federale Overheidsdienst Financiën

Druga strona postępowania: L BV

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 187 i 189 dyrektywy Rady 2006/112/WE (²) z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej stoją na przeszkodzie uregulowaniu takiemu jak to rozpatrywane w postępowaniu głównym [a mianowicie art. 48 § 2 i 49 WBTW w związku z art. 9 Koninklijk besluit nr 3 van 10 december 1969, met betrekking tot de aftrekgeregeling voor de toepassing van de belasting over de toegevoegde waarde (dekretu królewskiego nr 3 z dnia 10 grudnia 1969 r. w sprawie odliczeń w stosowaniu podatku od wartości dodanej), zwanego dalej „KB nr 3”], zgodnie z którym w przypadku przebudowy istniejącego już budynku przedłużony okres korekty (wynoszący 15 lat) ma zastosowanie jedynie wówczas, gdy po przeprowadzeniu robót można – według obowiązujących w prawie krajowym kryteriów – mówić o „nowym budynku” w rozumieniu art. 12 przywołanej dyrektywy, chociaż okres użytkowania gruntownie przebudowanego budynku (który według obowiązujących w prawie krajowym kryteriów administracyjnych tak czy inaczej nie kwalifikuje się jako „nowy budynek” w rozumieniu wspomnianego art. 12) jest identyczny z okresem użytkowania nowego budynku, który to okres użytkowania jest znacznie dłuższy niż pięcioletni okres przewidziany we wspomnianym art. 187, co między innymi wynika z faktu, że przeprowadzone roboty podlegają odpisaniu przez okres 33 lat, czyli w terminie przewidzianym również dla nowych budynków?
- 2) Czy art. 187 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ma bezpośredni skutek, w związku z czym podatek, który przeprowadził w budynku roboty nieskutkujące – według obowiązujących w prawie krajowym kryteriów – zakwalifikowaniem tak przebudowanego budynku jako „nowego budynku” w rozumieniu art. 12 przywołanej dyrektywy, ale skutkujące okresem użytkowania identycznym z okresem użytkowania podobnych nowych budynków, w przypadku których obowiązuje 15-letni okres korekty, może powołać się na zastosowanie 15-letniego okresu korekty?

(¹) Niniejszej sprawie została nadana fikcyjna nazwa, która nie odpowiada rzeczywistej nazwie żadnej ze stron postępowania.

(²) Dz.U. 2006, L 347, s. 1.